

Другий етап (теоретичний етап). Основною метою цього етапу є формування системи знань про спілкування, комунікативну діяльність та комунікативну культуру військового спеціаліста. Третій етап (виконавчий етап). Головною метою є розвиток та закріплення комунікативних умінь та навичок.

Отже, комунікативну культуру військового спеціаліста можна визначити, як ступінь оволодіння професійним спілкуванням і систему знань, норм, цінностей і зразків поведінки, прийнятих у суспільстві та вміння органічно, природно і невимушено реалізовувати їх у діловому та емоційному спілкуванні в межах військового колективу.

Формування комунікативної культури – тривалий процес. Він пов'язаний зі світоглядом особистості, з її ставленням до світу, до людей, із ціннісними орієнтаціями, з професійним «кредо». Рівень комунікативної культури багато чому визначається ступенем розвитку комунікативних навичок. Комунікативна культура військового спеціаліста характеризується рівнем оволодіння професійною комунікацією, який обумовлений професійною спрямованістю, системою професійних знань, умінь та професійно значимих якостей особистості.

Список використаних джерел

1. Михайлова О. Специфіка військової комунікативної культури в порівнянні з цивільною. *Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка*. Сер.: Філологічні науки. 2015. Вип. 138. С. 114–118.
2. Павлова О. О. Комунікативна особистість військовослужбовця України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Філологія. 2017. Вип. 30(2). С. 144–146.

Вакуленко Світлана Вікторівна

(*наук. керівник – д-р іст. наук, доцент Ковальська Л. А.*)

Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

БЛОГ ЯК ЗАСІБ МАСОВОЇ ДОКУМЕНТНО-ІНФОРМАЦІЙНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСАХ

Сучасне суспільство перебуває в умовах технологічних і соціокультурних змін, в реаліях переходу від індустріального, де основним профілем є виробництво товарів, до інформаційного укладу, де на перший план виходить інформація. Ці явища відображають об'єктивну цивілізаційну тенденцію, пов'язану з появою нових інформаційно-комунікаційних технологій, нових потреб і нового способу життя, нових засобів документно-інформаційної комунікації та формування нового інформаційного середовища. Вміння продукувати новий інформаційний продукт і використовувати новітні механізми його трансляції та комунікації засвідчує рівень зрілості інформаційного суспільства, вміння використовувати інформацію як ресурс та знаряддя праці та забезпечення життєдіяльності. Ці аспекти позначають сучасний стан інформаційного простору і потребують підтримки їх розвитку та вироблення механізмів їх реалізації й убезпечення інформації.

В інформаційному / постіндустріальному суспільстві відбувся переворот у засобах документно-інформаційної комунікації, дозволивши збирати, обробляти і створювати контент будь-кому, незалежно від профільності освіти. А найнебезпечніше – це втрата відповідальності за розповсюдження недостовірної інформації та створення загроз безпеки суспільства загалом. Особливо гостро ці тенденції проявилися сьогодні в умовах затяжної інформаційної, далі гібридної, тепер наочно класичної війни на території незалежної держави України, та особливо антигуманних дій агресора / державного утворення на східних кордонах і підступного маніпулятора інформаційними потоками в середовищі як окремих груп, так і в масштабах нашої

країни та світу загалом. Сьогодні як ніколи ми бачимо реальну загрозу та руйнівні можливості використання інформації як зброї масового впливу, знищення реальності та фальшування і викривлення дійсності. Тому їх потрібно вивчати, вдосконалювати безпеку документно-інформаційних комунікацій та дбати про гігієну інформаційного простору від «нечистот східної течії».

Етапи розвитку документно-інформаційних комунікацій найтісніше пов'язані зі змінами соціуму. Виникнення перших газет у XVIII ст. пов'язане з виходом на політичну арену нового класу – заможних власників виробництва. Нові умови комунікації і трансляції інформації стали засобом реалізації економічних, політичних і культурних цілей. Якраз тоді і виникає метафора «четверта влада», яка фіксувала помітну роль у суспільстві заможних і впливових. Авторство цієї метафори приписується англійському романістові Г. Філдингу і політичному філософові Е. Берку. Цей етап розвитку настав, коли інформація стала однією з головних цінностей у житті людей. Масова комунікація є базовим станом сучасного суспільства, в якому складна, функціонально диференційована соціальна структура втілена в символічних формах і образах, які можуть бути сприйняті і зрозумілі корпоративною, масовою та індивідуальною свідомістю.

Наразі бачимо, що доволі популярним засобом документно-інформаційних комунікацій стали блоги. Кожен може заявити про себе в інтернет-просторі, а найстрашніше – це відсутність відповідальності за чистоту контенту і потенційні наслідки.

Варто визначитися зі змістом поняття блог. З англійської мови слово blog поєднує «web» – павутина» і «log» – журнал». Отже, це вебсайт, головний зміст якого складають записи, зображення чи мультимедіа, що регулярно додаються. Блогерство має величезний вплив на сучасне суспільство, і передбачити траєкторію його подальшого розвитку дуже важко. Бажання стати популярним, отримувати подарунки та заробляти великі гроші є двигуном блогерства, робить його дедалі більш масовим, що призводить до ще більшої зацікавленості у веденні блога та користуванні соціальними мережами.

Блоги ще називають «неформальною журналістикою». В цьому його свобода і небезпека одночасно. Ведення блогів і публікація інформації мають низку спільних факторів, зокрема: вільне володіння, збір та обробка інформації, а також різні теми. Проте блогери мають більше свободи, чим провокують створення нових незалежних творчих проєктів у соціальних мережах. Головні переваги блогів як джерел інформації полягають у тому, що вони вже зараз починають формувати стійку громадську думку, і найчастіше новини в них з'являються оперативніше, ніж в офіційних джерелах.

За змістом виділяють два класи блогів: персональні блоги і тематичні блоги. Є блоги-відлюдники, які не пов'язані з жодними блогерськими асоціаціями, але є мережі блогів. С. М. Квіт зауважив: «Однією з основних сучасних тенденцій розвитку тематичних блогів є інтеграція в мережі блогів для спільного просування. Під одним брендом легше збільшити читацьку аудиторію, прибуток, індекс цитування тощо» [1].

Більшість блогерів – непрофесійні медійники, а люди різних професій, які хочуть спілкуватися, висловлювати свою думку про те, що вони роблять. Звісно, зміст блогів – це особливий різновид документно-інформаційної комунікації, це специфічний вид творчості, який можна іменувати блогерством. Якщо інформація, думка блогера не цікава, вона не є соціально значимою, тобто не пов'язана з актуальними проблемами соціальної групи в суспільстві, то такий блог приречений на забуття. Популярність блогу також залежить від точності оцінок, чіткості думок, актуальності позицій, стилю викладу, який вразить читачів [2].

Тому часто позиція улюбленого блогера узгоджується з поглядами сотень тисяч відвідувачів його блогу. Для цього блогери створюють нові медійні напрями, що визначають подальше функціонування блогів в інформаційному просторі та розвиток документно-інформаційних комунікацій. Адже блогосфера використовується не тільки для самовираження автора, а й у професійних цілях.

Інтернет є безмежним інформаційним ресурсом, що є величезною перевагою над іншими видами документно-інформаційних комунікацій. Саме інтернет викликає справжній інтерес аудиторії, яка постійно розширюється і кількісно, і якісно, через захоплених читачів / підписників [3]. Важливий акцент також полягає в тому, що за демографічними показниками постійну

аудиторію інтернету складають відносно заможні люди з вищою освітою, натомість якість постійної аудиторії радіо та телебачення значно гірша [4].

Тенденції розвитку блогерства та блогосфери в Україні мають низку проблем: порушення авторського права, етичних норм, хаотичний виклад інформаційних ресурсів тощо. Водночас є і переваги – блоги спровокували розвиток документно-інформаційних комунікацій, громадської журналістики, соціальну активність українців, свободу слова та розвиток економіки, комерції країни. Така тенденція має наснажувати громадські та міжнародні організації, адже вони визначають пріоритетні вектори діяльності. Варто наголосити на потребі покращення сучасної діяльності документно-інформаційних комунікацій, підвищення рівня розвитку інтернет-блогінгу в контексті влади та держави, які є основним важелем інформаційного впливу в Україні, гарантією її інформаційної безпеки в реаліях війни і здійснення протидії агресору зі східних кордонів нашої держави.

Список використаних джерел

1. Квіт С. М. Нові медіа. Масові комунікації. URL: http://libfree.com/19990197_zhurnalistikanovi_mediya.html
2. Самые легковверные СМИ Украины: Контракты, Левый берег. URL: <http://kurush1.livejournal.com/317239.html>
3. Коваленко О. Д. Развитие IP-технологий та нові можливості (громадянської) журналістики. URL: <http://diploma.j-school.kiev.ua/blog/kovalenko-olenadyplom2006/>
4. Погребняк І. В. Перспективи розвитку блогосфери як прикладної галузі в інтернет-комунікаціях. URL: http://www.philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2021/2_2021/part_2/50.pdf

Федчишин Юлія Олегівна

(наук. керівник – д-р пед. наук, професор Щербяк Ю. А.)

Західноукраїнський національний університет, м. Тернопіль

ОСОБЛИВОСТІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ КУЛЬТУРИ В СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРИ УКРАЇНИ

Сучасний стан в Україні зазнає значних політичних, соціально-економічних та культурних перетворень. Інформаційна політика, як і будь-яка інша, має адаптуватися до нових викликів та загроз. Виникає потреба в розробці нових концептуальних підходів до зміни та вдосконалення сучасної інформаційної політики. Актуальним питанням є розуміння, якими етапами відбуваються ці зміни. Важливим завданням українців у цей складний час є збереження культурної спадщини та підтримка діяльності різних сфер. Доцільним є проведення аналізу рівня прихильності українців до української мови як важливого компонента культури. Необхідно, зрозуміти чи приділяється достатня увага охороні пам'яток архітектури та культурної спадщини на території України.

Вивченням питань інформаційної політики в Україні займаються Ю. В. Бондар, Г. В. Сасин, С. Сірий, Ю. Турченко, К. І. Беляков, С. Г. Онопрієнко, І. М. Шопіна, С. А. Чукут та інші вчені.

У сучасних умовах зростання зовнішньої інформаційної агресії, посилення такого явища, як «інформаційна війна», поширення деструктивної інформаційної пропаганди одним із головних пріоритетів України є забезпечення формування інклюзивного та інформаційно стійкого суспільства [1].

У своєму інтерв'ю заступник міністра культури та інформаційної політики України Тарас Шевченко розповів про зміни, що відбулись у 2021 р. А саме про отримання нової стратегії інформаційної безпеки. Нею встановлюються принципи інформаційної безпеки України та заходи протидії загрозам державній безпеці в інформаційній сфері. Також поділився тим, що